

(המשך מעמוד 16)

אולם, למרות שההשמצות נגד 180 נת"גלו כמיותרות — לשהות עד שהבחירות יתקיימו, אי-פעם — לא עברו גורמים שונים בשתיקה עליהן.

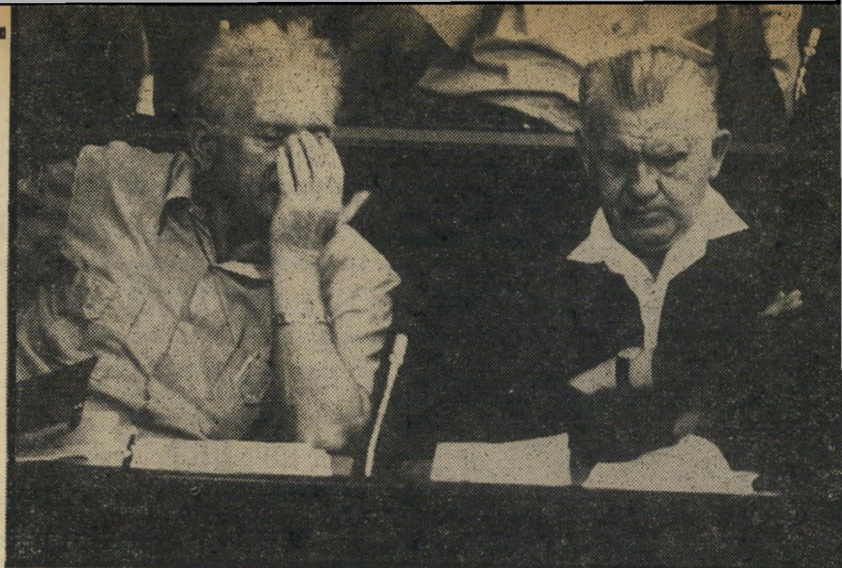
יו"ר ועד הדוקטורנטים באוניברסיטה, יעקב בריינאי, פנה למוזכ"ל העבודה, אהרון ידלון, בתביעה להעמיד את האחראים לפירסום מודעות ההשמצה לדין התנועה. "החברים נהגו שלא כדון, משיצאו לש"כור אנשים שיעשו עבודה משפילה זו", כתב. "מעשה זה הינו פרשת ווטרגייט ב"מהדורת-כיס".

חקירה אינסופית. החשודים בכיווים המודעות היו יעקב בן-מאיר, המשמש, לא פחות ולא יותר, כחבר ועדת-הביקורת של הסתדרות הסטודנטים — גוף שתפקידו לפקח על טוהר הנוהגים בהסתדרות —

מגן לראשה, בניגוד להוראות. אבל מי יכול היה לזכור חקנות-שמקינות ביום כזה. מי שלא ראה את אושרה של לוי בין אלפי החיילות — כמו דג שהוטל חזרה למים — לא ראה שמחת בית-השואבה מימיו.

תופעה נדירה. השמחה היתה המר-כיב העיקרי שריחף באוויר, במחנה-האהלים הענק בבית-אל. החחיל בה מפקד הצעדה, אלוף-מישנה צבי לבנון, שמן ה"שמיים ריחמו עליו ולא עשו לו בושות כמו לקודמו בשנה שעברה — כאשר היה צורך להפסיק את הצעדה באמצע בגלל איתני-הטבע.

המשיכו בשמחה הצועדים מחו"ל, שגילו תופעת-טבע נדירה: ישראלים עליונים, נייחיים, חייכנים, ואפילו לא-גסים במיוחד.

קר גמון

ח"כ ישראל קרגמן (משמאל, לצידו של ח"כ משה ברעם) מונה לחקור בהאשמות בדבר כישלונותיו הפנומנוליים של בן-דרור, מצא כי אכן בן-דרור לא דאג להזמין מיכליות בזמן לכו צינוור-הנפט אילת-אשקלון, גרם בכך להפסדים עצומים — ששולמו מכספי-הציבור. לא היה זה ההפסד הראשון שגרם בן-דרור.

מעל למאה המיליון.

בתום חקירתו, פירסם ח"כ קרגמן את מסקנותיו, קבע בהן כי אכן היה בן-דרור אשם באי-הזמנת המיכליות במועד. במדינה מתוקנת, היה בן-דרור עף, בעקבות מסקנות כאלה. אולם לא בישראל.

שכן בן-דרור התמנה כמנהל חברת הצינור לאחר שהיה שש שנים החשב הכללי של האוצר. בתפקידו זה, ידע יותר מדי על עיסקותיו של ספיר. ספיר הירשה לבן-דרור להמשיך בתפקיד — תענוג שעלה עתה מיליונים נוספים.

המוור בכל הפרשה הוא שדב בן-דרור הינו אחד האנשים המוכשרים והפיקחים במשק. בדיוק כמו ידו הטוב מיכאל צור, עימו הוא נפגש מדי שבוע למשחק ברידג' (יחד עם מאיר גירון, מנהל נתיבי נפט, ויד רביעית המתחלפת כל שבוע) — שאף הוא נחשב לאחד האנשים הפיקחים והמקסימים בין מנהלי ישראל.

מכת ביותר במדינת-ישראל לרכישת מייכליות? מי קבע מהם כישוריו לכך? מה עוד, שמדינת-ישראל לא נאלצה לחפש רחוק, כדי למצוא מומחים בענף: מנהלי החברה הימית להובלת פרי הוכיחו, בשנים האחרונות, כי הם אינם נופלים מגדולי הנמרים בעולם, בשהה זרועיה מוקשים הוזה.

מי אחראי לכך שמדינת-ישראל נמנעה מלנצל את הידע העצום של מומחי החבר"רה הזו — ובמקום זה הירשתה לאדם, שגילה חוסר-כישרון מדהים בנושא. להמ"שיך לטפל בו עד היום?

ומה שמדאיג יותר — כנראה שגם מחר.

חקירה

נגד ההאשמות

ר ק לפני שלוש שנים מינה שר-האוצר פנחס ספיר את יו"ר ועדת-הכספים של הכנסת, ישראל קרגמן, לחקור את

אשראי

זר

את הצינור עצמו הקים ומנהל בן-דרור בצורה מעוררת התפעלות. תוך שנה וחצי הונח צינור בקוטר 42 אינץש מאילת לאשקלון. האמת היא כי את הק"מת הצינור ביצע למעשה ישרון שיף, ואילו בן-דרור ניהל כל אותה עת משפ"טים עם קבלני הצינור — כור ומקורות. אולם האשראי ניתן בכל זאת לבן-דרור, מנהל הפרוייקט.

מאז הקמתו, נהנה הצינור מעליית-מחיר"רים רצופה. היום משלמים באירופה 65 דולר לטון נפט גולמי — לעומת 18 לפני ארבע שנים. בתנאים אלה לא פלא הוא כי הצינור, שהעביר ב-1972 30 מיליון טון, הרוויח 22 מיליון דולר, ובשנת 1973 ירוויח 30 מיליון דולר.

מרווחים אלו ינהג בעיקר הגורם הזר המחזיק במחצית המניות של קצא"א, ואשר לא השקיע סרוטה: שכן כל ה"השקעה בהקמת הצינור (100 מיליון דר"ל) נעשתה על-ידי ממשלת ישראל, בגלל שיקולים מדיניים. ההפסדים שנגרמו מאי-חכירת מיכליות בזמן יהיו הפסדי ממשלת ישראל וחברות-הספנות שלה, לא הפסדי הצינור עצמו.

תמיכה

בלתי מובנת

דובנה בן-דרור עלה ארצה עם הור"ריו מרוסיה בשנת 1933. בהיותו בן-חמש, בשנת 1947 החל ללמוד כלכלה בירושלים. אחרי מלחמת-השחרור עבד בלישכה המרכזית לסטאטיסטיקה. בשנת 1952 הצטרף עם קבוצת כלכלנים צעירים לאגף התקציבים באוצר, שאורגן על-ידי ד"ר יעקב ארנון, ונימנה על הקבוצה שגודעה כ"נערי ארנון".

ב-1956 התמנה מנהל אגף התקציבים. כעבור שנתיים עבר לתפקיד יועץ כלכלי (המשך בעמוד 26)

יחידת ח"ן בתרגונו הרפיה בתום יום הצעדה הראשון חתיכים וחתיכות מכל רחבי הארץ

וסיימו את השמחה הישראלים עצמם: הצעדה השנתית הפכה למפעל של שמחה. בדומה לקרבנל המסורתי בריו, כאשר טרדות היום-יום נשכחות.

הרפיה. בתום כל יום צעדה, פשטו 22 אלף המשתתפים — 8,000 פחות מבשנה שעברה — על הארוחה החמה שציפתה להם בתדרי-האוכל המרווחים. החיילות נאלצו להתעכב עוד רגע, לבצע תרגילי הרפיה בהדרכת מד"סים.

אחר, התפזרו הכל לחלק המעניין יותר של היום: ביקור במרפאה, בסנדלריה, ור קשירת היכריות של חתיכות מכל קצווי הארץ עם חתיכים מכל קצווי-הארץ.

משפט

מגן הבתולות

המוסיקאי הודה

בשימוש באופיום

כדי להינצל מאשמת אינם

רונן ששת פגש את העולה החדשה מרוסיה על שפת-הים בתניה, עיר מגור"רית, במאמץ לתרום את חלקו לקליטת עלייה, בילה רונן (24). מתוסף בלהקת קצב, עם העולה החתיכה במשך יום וחצי. הזמין אותה להמשך הבילוי בתלי-אביב. רונן איננו מהקמצנים האלה, שמונימים להתחכה כוס-סודה עם שני קשים. לאחר יום בילויים סוחף ברחבי העיר, לקח את הנערה עם ערב הליטון, שם בילו השניים בקוקטיילים וריקודים.

אופיום במשקה. באשמורת תיכונה ביקשה העלמה לחזור נתנייתה, לרונן היו תוכניות אחרות, ובמקום לנתניה הגיעה העולה החדשה לג'ה-עצמאות.

איך הגיעה? לדברי הנערה, שם לה רונן אופיום במשקה, ואחר גרר אותה (המשך בעמוד 26)

שמה נאסר לפירסום.